

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: V. N., zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2014, č. j. 17 A 24/2014 - 36,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2014, č. j. 17 A 24/2014 - 36, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2014, č. j. 17 A 24/2014 - 36, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 14. 2. 2014, č. j. DSH/398/14, jímž byl částečně změněn výrok rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 14. 11. 2013, č. j. MMP/237491/13, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta 1.500 Kč. Uvedeného přestupku se stěžovatel dopustil tím, že dne 13. 4. 2013 v době okolo 19:45 hodin v Plzni na Prešovské ulici jako řidič motorového vozidla zn. Škoda Felicia nerespektoval svislou dopravní značku B 11 („Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“) s dodatkovou tabulkou E 13 („Mimo zásobování 17 - 09 hod., MHD, PČR a držitele parkovací karty zóna A“) a do takto označeného úseku pozemní komunikace vjel, přestože k tomu nebyl oprávněn.

Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že je zřejmé, že stěžovatel v průběhu správního řízení žádné námitky proti nesprávnému úhlu měření nevznnesl. Do oznámení o přestupku se odmítl vyjádřit, z ústního jednání se omluvil a odvolání nedoplnil. Taková procesní strategie je podle krajského soudu pro účastníka řízení spojena se zvýšeným

rizikem vydání pro něho nepříznivého rozhodnutí. Dále krajský soud uvedl, že „nelze přehlédnout, že tvrzení v žalobě (a v její příloze označené jako odborný posudek), je rovněž v přímém rozporu s obsahem správního spisu“. Krajský soud neuznal důvodnou ani námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž obecně konstatoval, že magistrát naplnil požadavky podle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Magistrát se zabýval otázkou, zda se na stěžovatele nevztahuje výjimka ze zákazu vjezdu a dostatečně podrobně, logicky a srozumitelně vysvětlil své úvahy.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost. V kasační stížnosti primárně poukázal na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť jeho odůvodnění obsahově nepřiléhá na projednávanou věc. V dané věci se řešilo, zda stěžovatel vjel bez povolení na předmětnou komunikaci, ale krajský soud se zabýval „nesprávným úhlem měření“, resp. poukázal na odborný posudek, který v dané věci vyžádán nebyl. Stěžovatel je proto názoru, že krajský soud rozhodoval o jiné věci. Krajský soud navíc v napadeném rozsudku neodkazuje na právní předpis, jímž je stanoven výčet osob, kterým může být vydána parkovací karta pro zónu A. Stěžovatel rovněž zpochybnil zjištěný skutkový stav, když z fotografií, na nichž je za sklem jeho vozidla vidět listina, není zřejmé, zda jde o parkovací kartu či nikoliv. V takovém případě je na místě posuzovat věc v souladu se zásadou in dubio pro reo. Stěžovatel také namítal, že nebylo zkoumáno, zda je vlastníkem nemovitosti v předmětné části obce, a zda tedy nesplňuje jednu z tvrzených podmínek pro vydání parkovací karty. Z výroku rozhodnutí magistrátu není zřejmé, z jakého důvodu dospěl k názoru, že stěžovatel nebyl do předmětného úseku komunikace oprávněn vjet. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto stížním důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se dalšími námitkami, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je rozsudek nepřezkoumatelný, není-li z jeho odůvodnění „zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu soud nepřistoupil, resp. nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele obsaženou v žalobě, a proč soud subsumoval popsáný skutkový stav pod zvolené právní normy“ (rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Rozsudek je nepřezkoumatelný také tehdy „opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS) a rovněž tehdy, „není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené [...]. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost

pokračování

odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“ (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS). Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal soud za prokázaný a jak posoudil skutečnosti mající pro věc význam. Pokud rozhodnutí soudu v odůvodnění nereflektuje na námitky a zásadní argumentaci, o kterou se žaloba opírá, má to za následek jeho nepřezkoumatelnost. K tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75 (všechny dostupné na www.nssoud.cz). Rozhodnutí krajského soudu je také nepřezkoumatelné, pokud jej soud opírá o skutečnosti v řízení nezjišťované, pokud obsahuje pasáže z jiného rozhodnutí, které se týkalo skutkově i právně odlišné věci nebo je-li jeho odůvodnění vnitřně rozporné (srov. např. rozsudky ze dne 21. 4. 2005, č. j. 1 Afs 149/2004 - 44, publ. pod č. 1249/2007 Sb. NSS; ze dne 17. 6. 2004, č. j. 1 Ads 12/2003 - 42, publ. pod č. 387/2004 Sb. NSS, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 16. 4. 2014, č. j. 8 Afs 45/2013 - 31, ze dne 5. 6. 2014, č. j. 9 Afs 119/2013 - 24, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, ze dne 22. 7. 2013, č. j. 8 As 83/2012 - 38, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 4. 12. 2003, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Obdobně i Ústavní soud zdůraznil, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování. (viz nálezy ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99 náleze ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Povinnost řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit rozhodnutí soudu „nelze chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno. Na druhou stranu, jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud vypořádal“ (náleze ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

V dané věci spatřoval stěžovatel nepřezkoumatelnost rozsudku v tom, že jeho odůvodnění na projednávanou věc nepřiléhá. Přestože sporným bylo, zda stěžovatel vjel bez povolení na předmětnou komunikaci, krajský soud se zabýval „nesprávným úhlem měření“, resp. poukazoval na „odborný posudek“, tedy otázkami, které nebylo důvodu řešit.

Tuto stížní námitku vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako důvodnou, protože krajský soud skutečně v odůvodnění napadeného rozsudku při vypořádávání žalobních námitek vztahujících se k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci mimo jiné uvedl, že „Je totiž zřejmé, že žalobce žádné námitky proti nesprávnému úhlu měření nevznese v průběhu celého správního řízení ...“ a že „Nelze dále přehlédnout, že tvrzení v žalobě (a v její příloze označené jako „odborný posudek“), je rovněž v přímém rozporu s obsahem správního spisu.“ Krajský soud se tedy zabýval otázkou správnosti úhlu měření, přičemž jak vyplývá ze správního spisu, tato neměla v dané věci žádnou relevanci. Spornou otázkou totiž bylo, zda stěžovatel měl oprávnění k vjezdu na předmětnou komunikaci. Žádné měření v této věci Městskou policií Plzeň, která přestupek oznámila, ani správními orgány, které jej projednávaly, prováděno nebylo a stěžovatel ohledně této otázky v žalobě ani nic nenamítal. Ve druhé citované části odůvodnění pak krajský soud polemizuje o souladu konkrétní přílohy žaloby („odborného posudku“) se správním spisem. Přitom žádný

„odborný posudek“ není součástí soudního spisu. Jedinými přílohami žaloby jsou plná moc a kopie fotografie stěžovatelova vozidla (č. l. 11 a 12).

S ohledem na výše uvedené je Nejvyšší správní soud toho názoru, že citované pasáže napadeného rozsudku s projednávanou věcí nijak nesouvisejí a evidentně se týkají jiného skutkového stavu, a tedy skutečností, které vůbec nebyly předmětem správního řízení. Z tohoto důvodu nelze přezkoumat, z jakých důvodů krajský soud neshledal opodstatněné žalobní námitky. Krajský soud tak napadený rozsudek zatížil nepřezkoumatelností ve smyslu citované judikatury. Tato nepřezkoumatelnost není jen důsledkem citovaných pasáží, ale celých odstavců na str. 5 a 6 odůvodnění, jichž jsou tyto pasáže součástí. Nelze totiž jednoznačně určit, do jaké míry byly další závěry vyslovené v těchto odstavcích ovlivněny zmíněnými skutečnostmi nesouvisejícími s projednávanou věcí.

Z tohoto důvodu nemohl Nejvyšší správní soud meritorně přezkoumat navazující stížní námitky (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). V obecné rovině lze také krajskému soudu vytknout i povrchnost, resp. obecnost dalších závěrů uvedených v rozsudku. Krajský soud např. ve vztahu k žalobní námitce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, resp. stěžovatelem tvrzené existenci výjimky ze zákazu vjezdu, bez jakékoliv vlastní právní argumentace pouze shrnuje závěry správního orgánu a s podstatou dané námitky se řádně nevypořádává. Takové odůvodnění nelze považovat za dostačující. Vedle výše citované judikatury lze v tomto ohledu podpůrně poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 Afs 69/2010 - 127, kde se mimo jiné uvádí, že *„takový přístup krajského soudu nelze akceptovat. Jakkoliv se soud může ztotožňovat se závěry žalovaného správního orgánu, musí jeho rozsudek obsahovat odpovědi na veškeré námitky uplatněné v žalobě. Odůvodnění krajského soudu však postrádá jakékoliv skutkové a právní úvahy soudu, které jej vedly k závěru o zákonnosti rozhodnutí žalovaného. Krajský soud tedy nijak nerozvedl, proč argumentaci žalobkyně nepovažuje za důvodnou a proč považuje její námitky za liché, mylné nebo vyvrácené. Pouhý odkaz na napadené rozhodnutí je zcela nepřipadný, neboť soud posuzuje celý případ z jiné pozice než žalovaný správní orgán – tj. primárně na základě žalobních bodů, které musí vyčerpávajícím způsobem vypořádat. Rozhodnutí krajského soudu je proto v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“*

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 4 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. V dalším řízení se tak bude krajský soud znovu podrobně zabývat všemi žalobními námitkami, které řádně vypořádá.

O kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 5. března 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu